

Impact vanuit de binnenkant. LinkedIn bericht door Theo Niessen.

Deze week (woensdag de 28e) lieten we (Marjolijn Zwakman, Jacco van Uden, Godelieve Spaas , Annemiek Vera, Marga Rotteveel, Hilde Swets, Mieke Koldewee & Freek Zwanenberg) iets zien én horen dat voor mij raakt aan waar impact als respons-abiliteit over gaat. Geen model, geen stappenplan, maar beeld en geluid. In ons geval ook drie haiku's. Ingesproken. Gevoeld.

Annemiek Vera en ik ontwikkelden een maakproduct waarin visualiteit, poëzie en stem samenkomen. Niet als illustratie van impact, maar als uitnodiging tot impact. Vanuit de binnenkant. Vanuit betrokkenheid. Vanuit dat wat het onderzoek ook met jou als onderzoeker doet.

Op de foto's zie je Annemiek Vera en mij. Maar eigenlijk zie je iets anders: een moment van aandacht, afstemming en belichaming. In onze samenwerking en tijdens de publieke werksessie, als onderdeel van de impact dag die onder bezielende leiding van Marjolijn Zwakman en het lectoraat Change Management van Jacco van Uden werd georganiseerd, werd opnieuw zichtbaar hoe smal ons beeld van 'communicatie' soms is.

We praten veel, maken plannen en verwoorden bedoelingen. Maar in interactie gebeurt er veel méér dan het verbale.

Heron & Reason (1997) helpen dat scherp te krijgen met hun vier manieren van kennen:

- ervaringsgericht kennen: het directe ontmoeten en aanvoelen
- symbolisch kennen: betekenis geven via beelden, kunst en metaforen
- verbaal kennen: ervaringen vangen in taal en concepten
- praktisch kennen: laten zien wat je weet door te doen

Wat ik daar, op het podium, óók aan den lijve ervoer, is hoe sociale patronen actief worden. Niet als theorie, maar als levende dynamiek. Bij mij werd een bekend patroon zichtbaar: de neiging om vast te houden aan wat ik al weet en ken. Aan het veilige en verklaarbare. En tegelijkertijd was er ook die andere stem: nieuwsgierig, spelend, bereid om iets nieuws te proberen zonder al te weten wat het oplevert.

Precies in die spanning, tussen vasthouden en verkennen, ontstaat betekenis. Niet in je eentje, maar tussen mensen.

Wat Annemiek daarin bracht was essentieel. Vanuit haar ervaring met dialoog in de dans creëerde zij een omgeving waarin verschillende stemmen en bewegingen er mochten zijn. Waar het niet ging om meteen duiden of afronden, maar om aanwezig blijven bij wat zich aandient. Daardoor werd impact niet alleen iets om over te praten, maar iets om te ervaren: in stem, beeld, ritme, stilte en in wat we durfden te doen.

De vorm die we maakten was tegelijk eindproduct én werkvorm. Een instrument dat we tijdens de werksessie in het moment inzetten als vormend element in een

belichaamde oefening. Precies daar werd respons-abiliteit tastbaar: in het ervaren, resoneren en samen betekenis geven.

Impact wordt nog vaak gezien als iets dat aan het eind van een traject plaatsvindt, los van de onderzoeker en het alledaagse intermenselijke contact. Alsof onderzoek primair rationeel en planmatig is, en emoties, frictie, macht en betrokkenheid geen rol spelen. Terwijl je als onderzoeker met huid en haar onderdeel bent van wat er gebeurt.

Dat is de binnenkant. En die doet ertoe.

Misschien is dat wel de kern van impact als respons-abiliteit: niet iets dat achteraf gemeten wordt, maar iets dat in het moment vorm krijgt in hoe we elkaar ontmoeten, bevragen, raken en bijstellen. Door onze manieren van kennen en communiceren te verbreden, krijgt die binnenkant de ruimte die ze verdient.

Ik ben Annemiek dankbaar voor het aandurven van onze samenwerking en het samen zoeken vanuit verschillende invalshoeken. Daarnaast veel dank aan Marjolijn Zwakman en Jacco van Uden voor het organiseren en faciliteren van deze dag, en aan Regieorgaan SIA (met speciale vermelding van Sarah Steendam) voor het medemogelijk maken.

Impact hoeft niet groter. Wel ruimer.

#impactalsresponsabiliteit #fontys #KenniscentrumCreativeEconomy

Deze tekst is samengesteld uit twee LinkedIn posts door Theo Niessen [Post 1](#) en [Post 2](#)